

Fottur i Trollheimen 1888.

Av Inger Dehli.

Fra en gammel dagbok har vi fått lov til å gjengi denne fornøyelige turbeskrivelse.

20/7 reiste Mariane og jeg sammen med Anna, Eleonore og Einar (Brun) fra Trondhjem kl. 5,40. Nogle minutter før 8 kom vi til Hovin st., hvorfra vi efter et kortere nødvendig ophold traskede afsted til Løvaas. To rutede turister, efter sagnet en Kvenild og Hveding benede afsted foran os, saa vi var bange for de skulde ta logiet fra os. Veien gik opover en trang dal, gjennemløbet av Kolo. Et godt stykke slog vi følge med en sæterekspedition fra gaarden Løberg. Som en mærkelighed maa berettes, at vi fik se en hare forfulgt af en ræv. Kl. 1/211 omtrent kom vi til Løvaas, hvor folket heldigvis var oppe og ventede os, da de var varskuet dagen før. Uden at komme i kollisjon med de rutede, som ogsaa var der, fik vi et værelse med 2 senge, mens Einar maatte ligge paa gulvet. Før vi køiet almindelig vasking og dypping af fødder i et meget grundt vaskefad. Løvaas er en ensomt liggende gaard, trist og ikke vakker. Om morgenen kom vor forud bestilte fører, en pladsmænd ved navn Anders. Kl. 9 gik vi afsted op gennem skogen, deilig vei, ikke vaadt. Kom forbi flere forladte sætre, traf vore venner fra gaarsdagen paa Løbergsæteren; spiste middag bestaaende af fladbrød, spegekjød og melk paa Foss-sætren, afskedigede der vor fører. Efter et par timers hvil gik vi alene videre, god vei, snefjell i baggrunden. Ved den første korsvei var vi saa heldige at møde folk, saa vi fik besked om en benvei gennem marken, som vi ogsaa fandt, og som gjorde veien 1/4 mil kortere. Tog ind paa Hollstad, lidt før Meldal prestegaard, stor, pen gaard, godt stel. Her mødte vi Alison (Meisterlin) som vi havde sat stevne der. Her er meget vakkert, stor, bred frugtbar dal, hvorigjennom Orkla slynger sig. Vi ser Svart-

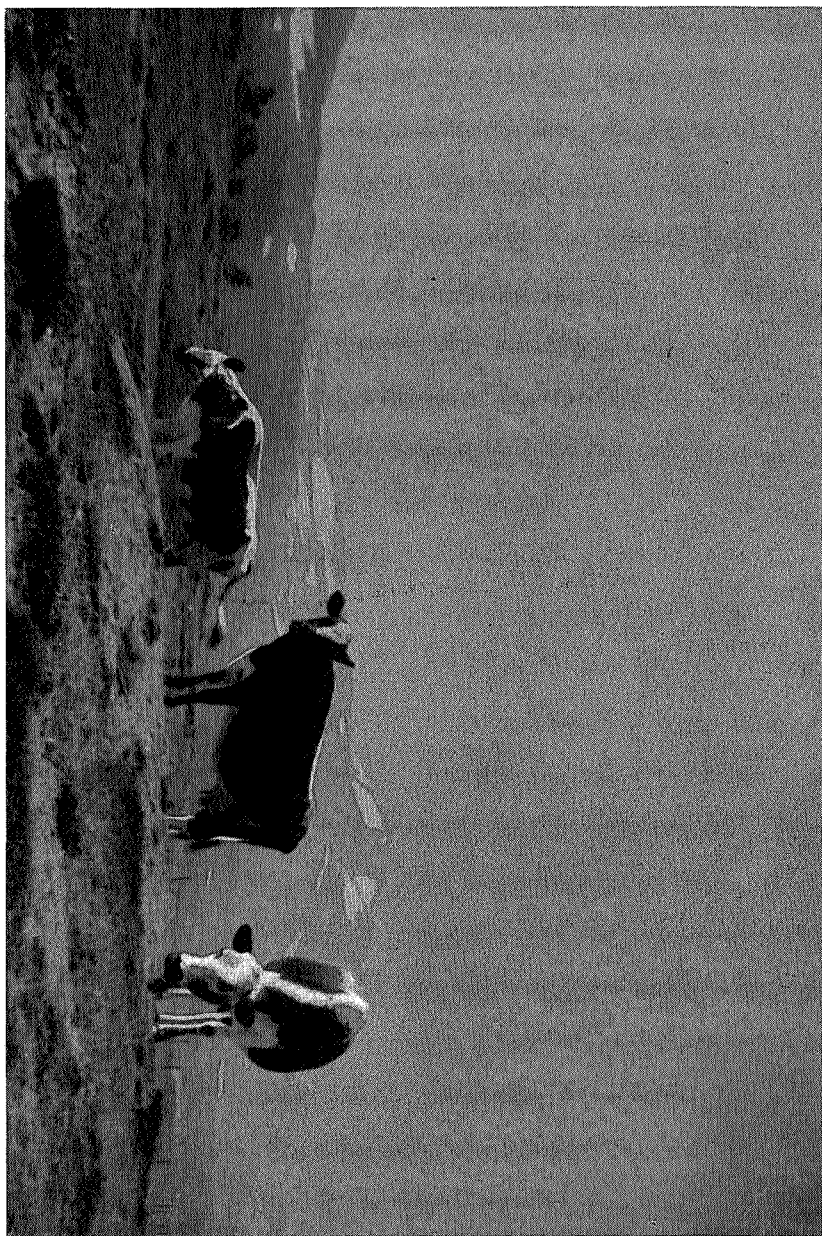
hætta, Dugfonnen og Ramshøgda, alle sneklædte. Anna havde laget færdig senge til os. Vi ble alle buden til middag Søndag.

Efterat vi havde lagt os paa Hollstad oplevede vi et lidet eventyr. En mand kom opover trappen, lukket op døren til jomfruburet, men sa ingenting. Kom igjen flere gange, stod umælende, mens vi skjændte og bad ham pakke sig. Endnu en gang kom han igjen, vi skjønte nok, at det var en Lørdagsfrier, som var vant til at komme paa besøg. Anna og Alison tog paa sig og gik ned og vækkede gaardmanden, som fik laaset gadedøren, som de med mageløs tillidsfuldhed altid lader staa aaben. Efter forskrækkelsen lagde vi os til igjen og fik sove de fleste af os.

22/7. Idag Søndag gik vi pent i kirke allesammen, derefter til prestegaarden til middag. Blev meget gjæstfrit modtagne, nogle og tyve tilbords. Presten Støren tog sig venlig af os og laget plan for vor fjeldtur. Tilslutt blev det bestemt, at prestegaardsfolkene ogsaa skulde ga med i Trollheimen. Om aftenen kl. 6 1/2 drog vi afgaarde, 13 i tallet. Fra prestegaarden 2 frøkner Støren, leutnant Støren og hans forlovede, 2 av Størens gutter og Fridtjof Brun. Vi gik 3/4 mil om aftenen, prestegaardsfolket tog ind paa Bogvold, vi andre paa Jerpstad, hvor vi havde det godt hvad maden angik, men oplevede nok en forskrækkelse, med banking paa ruden av lystige nattevandrere.

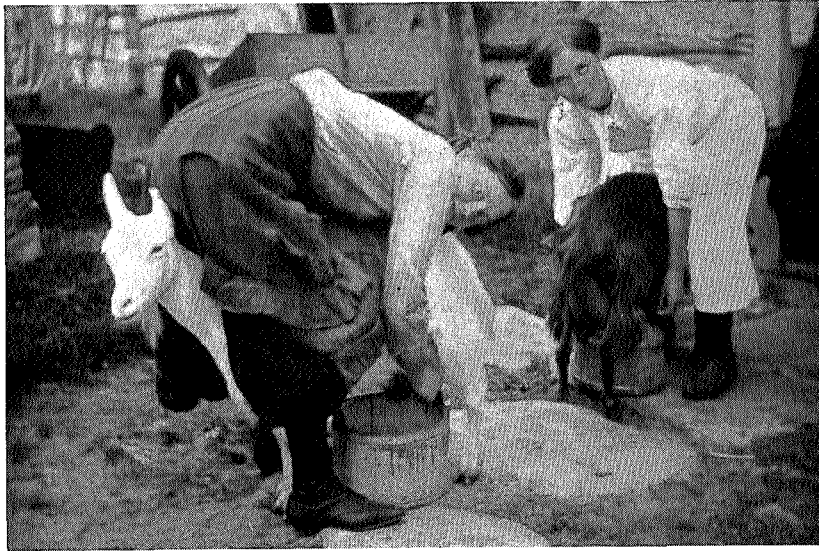
23/7. Vi havde sat stevne kl. 6 om morgenen, og kl. 6 1/2 kom vi virkelig afsted. Vor fører, Jon Grefstad, udeblev, saa vi maatte prøve alene at komme over. Paa Jerpstadpladsen var vi inde og besøgte en mærkelig mand, Endre Jerpstad, som er invalid, uden ben og med forkrøblede hænder. Han tegner udmerket uden at have lært, vi saa flere af hans tegninger. Han er desuden bogbinder, snedker og forfatter.

Paa Drugudal gik vi ind for at spørge om vei. En gammel gubbe fulgte os et stykke og viste os nogle hjulspor, som vi skulde følge. Opper gik veien gennem deilig løvskog, efter hvert blev træerne mere forkrøblet og vegetationen sparsommere. Vi længtes efter sætre, da vi kom op over trægrænsen, og kom da endelig til Aas-sætren. Glad var vi, at vi var paa ret vei. Deroppe har vi storartet udsigt over fjeldene ved Jølvandene, et av de vakreste punkter.

Luften saa let. Paa en sæter ved Jølvandet gik vi ind, og hvem sidder der og æder rømmegrød andre end vore to rutede turister. Alison som er gal efter at fiske fik en mand med sig ud paa vandet og kom tilbage med en stor fjeldørret. Kl. 7½ kom vi til Bogvold-sætren, hvor vi fik kogt rømmegrød vi ogsaa. Den dagen havde vi marsjert gode 3 mil. Fra sætren skjøn udsigt med Troldhætta tilhøire og Svarthætta tilvenstre, i baggrunden Foldalsfjeldene. Herfra er der god anledning til at bestige Troldhætta, hvortil behøves en hel dag. Nogle ufortrødne gik et stykke opover om aftenen. Forloveden som vistnok ikke havde lyst til at lade sin leutnant gaa alene, drog sig med, træt som hun var, men følgen var at hun fik brystkrampe og kom skrigende ned igjen. Natten var underlig, paa sætren hos os laa 2 i sengen, 3 paa gulvet, 1 paa bordet, og vi byttede plads mange gange eftersom vi blev møre. Støren laa i laden og frøs sig mest ihjel. Sindsstemningen var om aftenen noget trykket, da vi ingen fører kunde faa og ikke alene vidste at finde vei over Svarthætta. Vore mandfolk syntes just ikke at være noget at stole paa.

Efter megen tøven kom vi afsted kl. 8 om morgenen. Leutnanten med kjæresten blev igjen for efter at ha hvilet at krabbe sig hjem igjen. Ved nærmeste sæter fik vi fat paa de to rutede som skulde samme vei, saa vi bad pent om at faa slaa følge. Det fik vi ogsaa, og glade var vi over et saa betryggende følge. En sætergjente fulgte os op til skaret og pekte ud for os veien saa godt det lod sig gjøre. Men saa begyndte moroa! Vi kløv i urer, gik over 18 større og mindre snebræer, men vi holdt os for høit oppi fjeldet, skulde holdt os længere nede i Svartaadalen. Efter en mils deilig fjeldvandring kom vi til en sæter. Holsætren, men det havde ikke behøvet at være en hel mil, hvis vi ikke havde forvildet os. Paa Holsæter er godt stel, vi fik herlig rømmegrød. Nu var vi altsaa i Minildalen, lige for os den lave Minildalsaasen, og nede i dalen Minilla. Fra sætren, hvor vi tog 2 timers hvil, kunde vi gaaet paa en klop over elven, men dette vilde været etpar timers omvei, hvorfor vi foretrak at gaa bent paa til et vadested. Det var et basketag, saa vi kvinder kviede os. Herrerne labbet først over, vi efter. Nogle tog av sig paa benene, andre ikke, tilknæs gik vi i. Saa fandt vi en «stærk» vei og

Seteridyll

fulgte den. Men om forladelse, nok en elv, som vi maatte vade, men da var vi blevet saa ligegyldige for at vade, at vi ikke tog noget af os. Fandt en nydelig vei gjennom Nerskogen langs elven. Det sidregnede. Ved 8—9-tiden kom vi saa langt, at vi kunde se ned i Rennebu, den mest storartet skjønne udsigt man kan tænke sig udover Rennebu. Orkla snor sig i yndige bugtninger i den lidt trange dal med vakre aaser paa begge sider. Dygtig trætte var vi, skiltes her fra Størens, som besluttete at gaa hjemover næste dag, og fra vore riddere, som havde været meget hyggelige. Qvenild er rigtig skøieragtig, den anden ser ud som han stadig er for mæt. Vi tog ind paa Nedre Hol hos Knut Haugen, snillere folk kan ikke tænkes, vi kom akkurat som til et hjem, slig tog de sig af os og sørgede for at faa tørret de vaade klæderne vore.

Dagen randt op med styrtregn, saa vi maatte tinge os skyds til Austbjerg, 3 karioler og 2 skydskarer. Min skydskar, Reier Hol var en kvik og snakkesalig fyr, vi pratete jevnt, politiserte og moraliserte hele veien. Eftersom jeg kunde skjønne var han nok nærmest

Oftedøl, syntes ikke om Johan Sverdrup. Paa Bjørnson havde han ikke andet at udsætte end fritænkeri, syntes svært godt om hans sædeligheds-arbeide. Paa Hol fik vi se det bekjendte drikkehorn, hvorpaa mange konger har slaaet sine medaljer, lige fra Christian IV, 250 aar gammelt. Engelskmændene er griske efter denne skat, men de faar den ikke. Et stykke nedenfor Hol staar den berømte store birk, et deiligt træ, hvis mage kanskje ikke findes i hele Europa.

Turen opover Rennebu til Bjerkaker er vakker, men tar sig jo ikke saa godt ud i regnveir. Fra Bjerkaker blir dalen trangere og egnen vildere, veien er udhugget langs aasen. Et sted er der mineret langt ned i fjeldet, saa at paa høire side har vi rette fjeldvæggen og tilvenstre et umaadelig brat stup ned til elven. Saa kostbart vei-stykke skal ikke findes mellem T.hjem og Kristiania. Fremkommen til Austbjerg traf vi ikke de to vi havde sat stævne, nemlig provisor Dahl og Lorens Brun. De var samme dag reist videre til Kvikne paa grund av maveuorden.

Nu var gode raad dyre. Skulde vi fortsætte i sligt veir! Enden paa det blev at Anna Brun og Alison Meisterlin reiste videre til Kvikne, mens vi andre lidt slukøret fulgte med skydsen tilbage til Bjerkaker. Var indom hos landhandleren, en lystig og vittig fyr, hvor Mariane kjøpte sig et par bladvaatter. Om aftenen trasket vi 1 mil og tog ind paa Garliøret fløt skydsskifte, som forekom os som det fineste hotel. *Vi traf adjunkt Lossius og frue paa bryllupsreise.*

Kl. 8½ startede vi fra Garli, veien er lidt ensformig, men senere blir den vakker. Veiret klarnede, saa vi gik og angret fælt paa vendereisen. Paa 1¾ time gik vi den første mil til Presthus, hvor vi spiste frokost. Mens vi sat og ventet paa den og bordet var dækket, kom et stort selskab af tyskere kjørende. Elenore kunde konversere dem. Vi andre kniste i smug af en tysk dame, som «sans facon» gik bort til vort frokostbord, hakkede hul paa 2 æg og aad dem graadig. Jo nærmere man kommer Støren des vakrere blir det, naaede toget i god tid kl. 2.54 efter en marsch paa 25 km. den dag. I toget var vi søvnige, og da det begyndte at regne og plaske, angret vi ikke mere paa vendereisen.

Fru Inger Dehli.